

In memoriam. Ricard Viladesau i Agustí Monguilot

Jordi Molina i Eduard Font

Ricard Viladesau i Caner (1918- 2005)

El 26 de gener, als 87 anys, Ricard Viladesau morí a Barcelona. Nascut a Calonge, en Sau ha estat un dels més grans intèrprets de tenora de la història de la cobla (Pau Casals l'anomenà el *príncep de la tenora*), compositor d'un gran nombre de sardanes d'una gran qualitat musical, mestre de la majoria de tenoristes actuals...Caldrien moltes planes per lloar tota una carrera musical que des de l'inici va ser molt exitosa.

Un cartell de la cobla orquestra Caravana, de la temporada de 1946-1947. Ricard Viladesau era el director. (Foto Can Quintana)

Però el que voldria ressaltar és la relació que aquest gran mestre va tenir amb la nostra vila.

L'any 1942, a Torroella té lloc el naixement de la Cobla Orquestra Caravana. Un dels promotors i fundadors n'és en Ricard Viladesau. La Caravana va significar des del seu origen un alè d'aire novell i renovador dins del panorama musical català i molts consideren que en Sau fou el factor decisiu perquè la cobla entrés dintre l'òrbita de les festes majors i els aplecs més ben retribuïts.

El 19 de juliol del 44, Ricard Viladesau es casava amb una torroellenca, la Rosa Carrera i Gironella, la noia de can Quim de les Serres. Però permeteu-me reproduir de la seva biografia (*Ricard Viladesau, el príncep de la tenora*. R. Roqué.vol. II col.lecció MOS) com es van conèixer:

Els de la Caravana assajaven al Cafè del Centre. En un recés de la feina, surten a descansar al carrer. Allí a la vorera hi ha una bicicleta; en Sau hi puja i va a fer-hi una volta per la població. Quan torna hi ha una noia molt enfadada que l'espera; la bicicleta és d'ella i ha de marxar. En Ricard se la mira, li veu quelcom, la troba diferent. Ella el renya, ell es disculpa, i tota ofesa, ruboritzada i també un xic coqueta, puja a la bicicleta per marxar. Però no pot. En Ricard li agafa la bicicleta per darrere i no pot marxar. És un petit joc innocent que dona peu a l'inici del que seria l'amor de la seva vida. Ja es coneixen, ja es comencen a trobar als carrers del poble, a la botiga de queviures que tenen a casa d'ella al carrer major de Torroella, surten sovint i aviat es formalitzen les relacions."

La Rosa i en Ricard viuran en un pis del carrer del Roser fins al novembre de l'any 50, quan ell ha ingressat ja a La Principal de la Bisbal.

El seu vincle amb Torroella no va desaparèixer mai; el recordo dirigint les seves sardanes amb Els Montgrins, assegut al cafè de la plaça a la Festa Major escoltant la cobla i xerrant amb tothom que se li acostava...

Ell ja no hi és, però sempre ens acompanyarà la seva música i el so inconfusible de la seva tenora.

L'últim adéu. L'Agustí Monguilod i Andreu (1918-2005)

El proppassat dia 4 de maig ens deixava l'Agustí. Tot i que ja feia dies que temíem la trista nova, en el moment de rebre la notícia et deixa completament trasbalsat. En Mongui -és així com l'anomenàvem els companys de l'orquestra- era un d'aquells músics (pocs) de soca-rel, enamorat del seu violí, de la seva tenora, dels seus Montgrins i, per sobre de tot, de la seva esposa Pepita i dels seus fills i néts.

L'energia, la força i la vitalitat d'en Mongui eren extraordinàries. Ja podia ser llarg el ball de nit que ell, dinàmic sempre, del començament a l'acabament; a l'hora de carregar els instruments a l'autocar ell era el primer d'agafar-se a les caixes més pesants; ja podíem passar nits sense dormir que ell ens animava a tots. De vivències i anècdotes, n'hi ha un munt, d'alegres, de tristoies, d'extravagants, d'emprenyamentes i discutidores; però no s'hi valia estar enfadat, ja que passava que quan més un s'enfadava, més reien els altres. Van ser uns anys tan amicals que per a tota la colla estic segur que van ser els més estimats i els més recordats. Però vull recordar, tal com ho vaig fer en el dia del seu enterrament, la vivència que ell més estimava: el compositor Ramon Vilà va compondre una sardana expressament per a en Mongui, anomenada *Adéu Genís*. Va ser la primera

d'aquestes sardanes obligades de tenora on al final dels llargs el tenor tot sol ataca una nota aguda de dotze compassos. La gent no havia sentit mai una cosa així i, per descomptat, l'èxit que tenia en places i aplecs era impressionant. Però el succés més gran va ser a la plaça de Sant Jaume de Barcelona: va haver-la de repetir tres vegades, cosa insòlita fins aquell dia. Fins i tot, moguts pel gran entusiasme, una colla de sardanistes el volien passejar sobre les espatlles tal com ho fan amb els toreros.

Descansi en pau en Mongui. I tal com van cantar la seva coral del Recer:

Recordarem el teu mestratge,
sentirem l'alè del teu esguard,
un cant d'àngels en el teu viatge,
el camí que ara has començat.

L'Agustí Monguilod amb els Montgrins a punt de tocar sardanes a la plaça de la Vila de Torroella. (Foto Can Quintana)